

החורשים האחרונים שלנו כאן, והם בעצם מסיבת הפרידה שלנו מתאילנד."

ציפור קטנה על המצבה

את הספר "מעטפות ריקות" היא כתבה במשך שלוש שנים על פתקים, ושמו, היא מציינת, היה קיים בתוכה זמן רב לפני שהספר החל להיכתב. "כל חיי הייתי לידה שכמה לאהבה. מרי כמה חורשים הייתי שולחת למשפחתו של אבי בררום אפריקה מכתב שבו אני מבקשת את קרבנתם, והם ענו במכתב סטנדרטי וקר. הם היו עסוקים בל" עשות כסף, והיתומים שאחיהם הצעיר הותיר אחריו בארץ לא עניינו אותם בכלל. היכיתי לאהבה שתיגע במעטפות הכתובות, אבל הן היו ריקות מבחינתי. והשילוב הזה, בין הצורך הקיצוני שלי לאהוב ושיאהבו אותי, עם שתי משפחות כל כך לא חמות, היה פשוט שילוב קטלני לילדה שהייתי."

● למה הספר נכתב רק עכ"ש?

"אולי מפני שירעתי שכל עוד אמא שלי חיה, לא אוכל לפרסם את הסיפור הזה. כשהיא מתה,

היא תרמה את גופה למדע, ולאחר שנה קיבלתי מייל מאחת האוניברסיטאות בארץ, שהיא הובאה לקבורה. באותו לילה התעוררתי מהשינה, ניגשתי למחשב והספר התחיל להישפך ממני. כתבתי אותו בהרגשה שלא אני הכותבת, אלא משהו נכתב דרכי. בהתחלה לא ירעתי שאפרסם אותו. כתבתי בעיקר לעצמי, למגירה, אבל לאט לאט התחלתי להרגיש שיש לי ביד משהו שחבל לגנוז."

● איך קרה שהפסקת לבעום והתחלת לסלוח?
"אחת לכמה שנים אני הולכת לסדנאות בריאות, כאלה שעושים בהן מריטציות ושותים עשב חיטה כדי לנקות את הראש ואת הגוף. באחת הסדנאות עשיתי טיפול שנקרא טווינה, וכשהמ"טפל נתן לי לחיצה קלה בנקודה מסוימת ברגל, צרחתי עד השמים. הוא הסביר לי שזה המקום שבו אנשים אוגרים את הכעס שלהם, ופתאום קלטתי שעם כל זה שאני ארס שמח, יש בי המון כעס. שם, תוך כדי הסדנה, החלטתי להתנקות מכל הכעס הזה, ומאותו רגע לא הלכתי יותר להרצאות ולא עשיתי יותר טיפולים, רק בכיתי ודיברתי עם כל מי שנקרה בדרכי."

● סלחת גם לאביך החורג, או רק לאמך?
"הבנתי שאם לא אסלח, לעולם לא אהיה בן אדם בריא, ולכן נפשתי ולא פיזית, ואני חושבת שמעצם התובנה הזאת התחילו להתמעט התמונות של הילדה המוכה שרצו לי נראש ופתאום נזכרתי בהמון דברים טובים שהיו לי איתו. הבנתי שהוא לא מרדע בכלל לצלקות שהוא הותיר בי. מבחינתו, הוא גידל אותי כבת אהובה ואני נזחתי אותו בני קנתו. בעקבות התובנה הזאת התחלתי לכעוס על עצמי, שבמקום לפתוח מולו את הרברים ולהיות לידו בשנותיו האחרונות, יצאתי מחייבו באופן הפ"גנתי."

● הספקת לבקש את סליחתו?
"לצערי הוא מת לפני כן, אז ביקשתי ממנו סליחה ליד קברו. נסעתי עם אמציה לדרום אמ"ריקה, שם נולד אבי החורג, קניתי כובע של ציפור משיר ילדים ידוע שהוא היה שר לי בילדותי, עליי תי לקבר והדבקתי את הציפור הקטנה על המצבה. הרגשתי שבכך שהבאתי את הציפור הקטנה מארץ הולדתו, הבאתי גם את הסליחה שלי." ■

משפחת אומנה.

● איך הילדים שלו קיבלו אותך?

"אני משערת שבהתחלה לא היה להם קל, אבל הזמן עשה את שלו. הם קיבלו ממני חיבוק ענק ואהבה גרולה, והיום הנכדים שלו קוראים לי סבתא. זה אומר הכול."

אלונה חזרה להרדיך בקביעות קבוצות מטיילים ישראלים במערב אירופה, ער שאמציה יצא לגמ"לאות, הנער בגר ועזב את הבית, ובני הזוג הרגישו חופשיים לרענן את חייהם.

בשנת 1997 נחתו בני הזוג סרן בתאילנד, תח"ל לטיול תרמילאים של שלושה חודשים, ובהמשך

נשארו לגור בה. הם קבעו את ביתם בעיר הצפונית צ'אנג מאי, משם היא יוצאת לטיולים עם קבוצות של מטיילים ישראלים, בעוד אמציה מגלה את כישרון הציור שלו. "אנחנו חיים כאן ובארץ לסירוגין. בחודשי החורף, שזאת עונת התיירות בתאילנד, אנחנו שם, ובקיץ אנחנו שבים ארצה, מה שמאפשר לי לצאת ולהרדיך קבוצות בספרד ובפורטוגל."

● מה משך אתכם בתאילנד?
"קודם כל, הקלות של

הקיום. כולם מחייכים, כולם נעימים, אין מריבות, אין צעקות, האוכל נפלא וזול, והבורהים סובלני לכל אדם ולכל דת. סיס"מת החיים כאן היא 'מאי פן לאי'. כלומר 'אין רבר, הכול בסדר', וזה בא לידי ביטוי בכל תחומי החיים בתאילנד. התאילנדים לומרים מגיל אפס לא לה"תרנו ולא לעשות עניין משום דבר, לא לריב ולא לצעוק, כי זה מעיר רוחות רעות שניזונות מכעס ומרוגז."

רק מפני שאתה (עדיין) אינך יודע על קיומי", כתבה לאיש האלמוני, וחתמה: "יום אחד אשמע קול גברי אומר משהו שנון וחכם, וארים את העיניים ושם אתה תהיה."

"אודטה פרסמה את המכתב על עמוד שלם במדור שהיה לה ב'ידיעות אחרונות' והוסיפה כס"פ: 'את כל כך משגעת, שאם את לא מוצאת אותו - אני מתחנתנת איתך'. אני חושבת שעוד היום, למרות מאות כתבות שעשיתי במהלך שנות עב"רתי כעיתונאית, שני הרברים הכי חשובים שכתבתי ושמשמ שינו את חיי הם הספר שלי והמכתב הרמיזי הזה, שבעקבותיו הגיע אמציה."

בין תאילנד לרמת ישי

● איך זה קרה?

"קיבלתי עשרות מכתבים מגברים מכל הארץ, חלקם הגדול היו אוויליים, נביזים או מכוערים, כל אחד מהם עסק בצורה כזו או אחרת בסקס. לחלק מהכותבים עניתי בטלפון, עם שניים שלושה אפי"לו נפגשתי, אבל רק מכתב אחד נגע ללבי. אמציה כתב לי: 'אני יודע שאני לא האיש הבא שלך, כי אני עדיין אוסף את השברים של חיי אחרי שאשתי נהרגה בתאונה בהודו, אבל אני קורא את מכתבך וחושב שאם יש בעולם נשים כמוך - יש לי סיכוי פעם לשקם את חיי. אז אני רוצה להודות לך על שהיית לי אור בקצה המנהרה, ולאחל לך כי האיש הבא שלך אכן יופיע."

● ודווקא בו בחרת?

"הצעתי לו ידירות. חשבת שאם אשתו נהרגה בהודו, הוא בטח בגיל של הבנים שלי, כך שמראש לא הייתה לי כוונה המשכנו להתכתב במשך שלוש שנה חודשים, כמו פעם, עם מכתב ובוכל וכל ההמתנה הזאת לדרור, למדנו אחד את השני, וגיליתי כי הוא לא בגיל של ילדיי אלא מבוגר ממני בשש שנים."

אלונה גולן-סדן: "הבנתי שאם לא אסלח, לעולם לא אהיה בן אדם בריא, לא נפשית ולא פיזית"

● ואת כל זה גילית במסגרת הטיולים שלך עם מטיילים ישראלים?

"וגם בטיולים עם אמציה. למשל, עשינו טיול תרמילאים של חצי שנה בהודו, טיילנו פעמיים בסין, פעמיים בלאוס, היינו חודש בבאלי, בילינו בסניגפור, בווייטנאם, בהונג קונג, במקאו, בסרי לנקה, וכמובן חרשנו את תאילנד עצמה לאורך ולרוחב. רכבנו על פילים, עשינו רפטינג, ריחפנו על אומגות בג'ונגלים, צללנו בין שוניות ושט"נו עם דולפינים באינדונזיה ועם לווייתנים בסרי לנקה. בקיצור, עשינו חיים."

בשנה הבאה יישבו שניהם על המרפסת בנת"ניה, אליה עברו מרמת ישי כדי לחיות ליד הים. "לפני שנה החלטתי שמספיק לי, כבר קצת קשה לנהל קריירה גחמנית עם הזנקות לא צפויים לקבלת קבוצה. בא לי כבר לחזור לארץ, לרענן את לימודי הנגינה, לעשות מינוי לתיאטרון ולאופרה, שזו אהבה ישנה שלי, ולהתמסר לכתיבה. אלה

אחד כך עברנו לטלפון, בהתחלה כל בוקר, אחד כך גם כל צהריים, ובהמשך גם לפני השינה.

"יום אחד הוא טלפן אליי עצוב וכואב, ילדיו עמדו להגיע אליו למחרת לארוחת ערב שהכין בפעם הראשונה לבדו. אחרי דקה או שתיים הוא אמר: 'אני לא יכול לדבר'. אחרי שעה הוא ניסה שוב, ושוב ביקש לנתק. בערב הוא צלצל בפעם השלישית ובקול שבור אמר: 'אני לא מצליח לה"תרומם, אני צריך כתף'. אמרתי לו: 'אתה יודע מה? אם אתה מספיק משוגע, תיכנס לאוטו, בוא לכאר שבע ותקבל כתף'."

"זה היה לפני 17 שנה, ומאז אנחנו יחד. אני תמיד צוחקת שבפגישה הראשונה הוא קיבל כתף, ובפגישה השנייה הוא כבר קיבל את כל השאר."

לאחר שהיחסים התהדרקו היא התפטרה מעבודתה ועברה לגור עם אמציה בביתו ברמת ישי. ילדיה כבר חיו מחוץ לבית, וכך גם ילדיו, ובכיתם התגורר רק נער בן 14 שאמציה ואשתו המנוחה שימשו לו